

Bu gece kalbimize bir güneş doğdu!

Yıllardan milâdî 571. Aylardan Rebûlevvel ayı. Ayın on ikinci gecesi. Günlerden Pazartesi. Evlerden Mekke'nin en şerefli, en mütevazı, en sakin, en huzurlu evi. Vakitlerden, vakitlerin sultanı, zamanların en şereflişi seher vakti.

Şu karşıladığımız gecenin seher vakti, o şerefli gecenin sene-i devriyesi.

Kâinat ve kâinatın her bir zerresi görülmemiş bir sevince gark oldu o gece. Karanlıklar bir anda nurla yırtıldı, doğudan batıya her yer nurla doldu. Putlar devrildi. Bin yıldan beri yanan Mecusî ateşi söndü. Kutsanan Save Gölü bir anda kurudu. İran'da Kistrâ'nın sarayının on dört sütunu çatır çatır yıkıldı. Gökten bir yıldız doğdu ve yıldızlar salkım saçak yere doğru eğildiler.

Çünkü o an, kâinata şan ve şeref veren, Kâinatın Efendisi, dünyanın ve âhiretin Güneşi Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm dünyaya teşrif buyurdu.

Kutlu anne Hazret-i Âmine validemiz anlatıyor:

“Hamileliğimin altıncı ayında bir gece rüyamda karşıma bir zat çıkıp dedi ki: ‘Ya Âmine, bil ki sen, âlemlerin hayrına hamilesin. Doğduğunda ismini Muhammed koy. Halini hiç kimseye bildirme.

“Doğum zamanı gelmişti. Kayınpederim Abdulmuttalip, Kâbe'yi tavafa gitmişti. Evdeydim. Birden kulağıma müthiş bir ses geldi. Korkudan eriyecek gibi oldum. Bir de ne göreyim: Bir beyaz kuş peydahlanıp yanıma geldi. Ve kanadıyla arkamı sıvazladı. O andan itibaren bende ne korku, ne kaygı hiçbir şey kalmadı.

“Yanıma bir göz attım: Bana bir ak kâse içinde şerbet sunuyorlar. Kâseyi dikip içer içmez beni bir nur denizi sardı. Ve Muhammed dünyaya geldi.

“Gördüm ki doğuda bir bayrak, batıda bir bayrak, Kâbe'nin üstünde bir bayrak. Doğum tamamlanmıştı. Yavruya baktım: Secdede! Parmağını göğe kaldırmış. Hemen bir ak bulut inip yavruyu kundakladı, kucakladı ve kapladı. Bir ses işittim: ‘Doğuları ve batıları dolaştırın! Deryaları denizleri gezdirin. Tâ ki mahluklar Muhammed'i ismiyle, sıfatıyla, sûretiyle tanısinlar’ Biraz sonra bulut gözden kaybolup gitti.”

Kâinatın övünç kaynağı Hazret-i Muhammed (Aleyhissalâtü Vesselâm) dünyaya geldiği sırada, aziz annesinin yanında Abdurrahman bin Avf'ın annesi Şifa Hatun ile Osman bin Ebû'l-As'ın annesi Fâtıma Hatun da vardı. Şifa Hatun o an gördüklerini şöyle anlatır:

“Allah'ın Resûlü (Aleyhissalâtü Vesselâm) doğdukları zaman ben oradaydım. Hemen yetiştim. Kulağıma bir ses geldi: ‘Allah'ın rahmeti onun üzerine olsun!’

“Doğu ile batı arası nurla doldu. Hatta Rum diyarının bazı saraylarını gördüm. Sonra Allah Resûlünü kucağıma alıp emzirmeye başladım. Üzerime öyle bir hâl geldi ki, vücudum titremeye başladı. Ve gözlerim karardı. Yavrucağı gözden kaybettim. Yine bir ses: ‘Nereye gitti?’ diye sordu. ‘Doğuya götürdüler!’ diye cevap verildi.

“Bu sözler zihnimden hiç çıkmadı. O zamana kadar ki, Allah Resûlü peygamberliğini ilân eder etmez hemen koştum ve ilk Müslümanlarla birlikte iman ettim.”¹

O sıralarda, Mekke'de bir Yahudi oturuyordu. Resûlullah'ın (asm) doğduğu gecenin sabahı Kureyş'lilerin karşısına çıktı ve sordu:

“Bu gece kabilenizden bir oğlan çocuğu doğdu mu?”

Kureyşliler:

“Bilmiyoruz!” dediler. Yahudi sözlerine devam etti:

“Varın, gidin, araştırın, soruşturun. Bu ümmetin Peygamberi bu gece doğdu! Sirtında alâmeti var!”

Kureyşliler araştırdılar, soruşturdular ve gelip Yahudi'ye haber verdiler: “Bu gece Abdulmuttalip oğlu Abdullah'ın bir oğlu dünyaya geldi. Sirtında bir alâmet var” dediler.

Yahudi gitti, Resûlullah'ın (Aleyhissalâtü Vesselâm) mübarek sırtındaki peygamberlik alâmetini gördü.

Gördü ama akli başından gitti. Canından, ruhundan bir parça kopardılar sanki. Kendini yırtarcasına haykırdı:

“Peygamberlik artık İsrail oğullarından gitti! Bundan sonra artık başka peygamber gelmeyecek! Kureyşlilere öyle bir devlet gelecek ki, haberi doğudan batıya kadar ulaşacaktır” diye bağırdı.²

Bin dört yüz otuz yedi yıldan beri ufkumuz aydınlık bizim elhamdülillah. Karanlık

mecâzî oldu, aydınlık hakikat artık. O gün bu gündür karanlık geçici, aydınlık ebedî; karanlık yüzeysel, aydınlık özde; karanlık hayalî, aydınlık gerçek. Hakikat güneşi bütün kâinatın semasında bu gün. Her taraf nurlu, her taraf aydınlık.

Hazret-i Peygamber'in (Aleyhissalâtü Vesselâm) ismi ve getirdiği nur, doğudan batıya her yere ulaştı, her yeri zaptetti bugün. Devir onun (asm) devri, zaman onun (asm) zamanı. Çağa hâkim olan o (asm). Dünyayı elinde tutan o (asm). İnsanlığı ayakta tutan o (asm).

Bu gece onun (asm) doğumunun 1437. şerefli yılının yıldönümü. Onun (asm) aramıza, kalbimize, dünyamıza gelişini bir kez daha tebrik ediyoruz. Ona (asm) ve onun âl ve ashabına kâinatın zerrelere sayısınca salât ve selâm olsun.

Bu gece, Peygamber Efendimiz'e (asm) bîatımızı yenilemeli, onu salât ve selâmlarla çok anmalıyız. "De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki, Allah da sizi sevsin"3 âyeti gereğince Peygamber Efendimiz'in (asm) sünnetine göre yaşama azmimizi ve aşkımızı canlandırmalı, yaptığımız duâ ve zikirlerle, ömrümüzün son nefesine kadar yaşama niyetinde olduğumuz sünnet-i seniyye ile hem Allah'ın rızasına, hem de Resûlullah'ın (asm) şefaatine mazhar olmaya çalışmalıyız.

Mevlid Kandilinizi tebrik ederim.

Dipnotlar:

1- S. Suruç, Peygamberimizin Hayatı, s. 57;

2- A. Cevdet Paşa, K. Enbiyâ, 1/43;

3- Âl-i İmrân Sûresi: 31